

Estepé respon

El llop que fa més por a Zapatero

Fabián Estapé

— **Un estudi de la Cambra de Comerç de Barcelona assegura que Catalunya ha guanyat un 8,3 % menys a través del nou model de finançament del que estava previst. I la Generalitat hauria de tornar 6.400 milions d'euros a l'estat pels excessos en els avançaments de diners. Madrid va aixecar la camisa als polítics catalans en la negociació del nou finançament?**

—Sembla evident que hi va haver una aixecada de camisa. Fou una feina galdosa, la que li va correspondre fer a Catalunya, i el sou cobrat a canvi no és ni mileurista.

—**El conseller Castells plegarà amb unes xifres no gaire boniques...**

—Recordaran els lectors d'EL TEMPS que jo sempre he fet bona referència de la condició d'economista del conseller Castells, i no m'agrada la situació en què es troba la seva política per culpa de Madrid. El seu mandat quedarà deslluït, i al meu entendre, injustament. Amb tot, ha tingut grans relliscades, com quan va dir que ell era al Japó quan se li preguntava per la concessió del futur hotel a tocar del Palau de la Música.

—**Els empresaris de la Cambra culpen l'executiu espanyol de la situació, per haver fet uns pressupostos del 2008 i el 2009 "excessivament optimistes", però també els governs autonòmics per no haver ajustat la despesa a la caiguda real dels seus ingressos per impostos. La Generalitat en té la culpa?**

—Comparteix la culpa, però, evidentment, és més culpable Madrid. Però sempre queda bé escampar les tifes pertot arreu.

—**I parlant de retallar pressupost, el debat sobre el copagament en sanitat torna a estar a l'ordre del dia. Troba que seria una bona solució per reduir la despesa sanitària?**

—Plantejat al començament del mandat de la consellera Geli ja em semblava arriscat, i ara que estem en plena onada preelectoral, encara més. El dèficit hi és, però no és el moment de fer aquestes coses. Quan congelen la pensió als jubilats, com els diran que, a més, paguin per medicaments o per anar a l'especialista?

—**Tot plegat escalfa l'ambient de la vaga general del 29 de setembre?**

—El que es demana a la classe obrera és un esforç molt més gran del que es demana als qui tenen més diners. Lògicament, si hi afegeixes el copagament, la gent diu que n'està fins al capdamunt, dels qui manen. A l'Alemanya de la senyora Merkel es paguen uns deu euros per cada recepta.

—**Ve possible que abans del 29 de setembre Zapatero faci marxa enrere en la reforma laboral?**

—Si ho fa, tindrà un llop molt a prop, el dels empresaris i del PP. Haurà de valorar quin llop li fa més por.

—**CajaSur, la caixa cordovesa intervinguda des del maig i governada fins fa poc per l'Església catòlica, s'ha adjudicat per subhasta l'entitat basca Bilbao Bizkaia Kutxa. És una bona compra, al seu entendre?**

—CajaSur ho tenia tot en contra, i jo no puc entendre per què hi ha algú que vol anar a arreglar-los els comptes. És una ferralla que ni al desguàs voldrien.

—**L'expresident de la Junta d'Andalusia, Manuel Chaves, va dir que "a mi no se m'hauria escapat CajaSur". Una caixa se li pot escapar o no a un polític?**

—Les seves declaracions són molt imprudents, perquè la situació de les caixes andaluses està totalment esquarterada, amb Chaves o sense.

Gemma Aguilera

L'entrellat

Toni Canyís

Via lliure

Mil cinc-cents anys després de la caiguda de Roma, les vies continuen definint l'Imperi. És evident que les inversions en infraestructures són encara un dels pilars dels estats unitaris per fer política en majúscules, per definir el territori, per construir un projecte nacional. La sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut ho deixa molt clar: no es pot condicionar l'estat en les seves inversions a Catalunya. Ha quedat invalidada la disposició addicional que l'obligava a invertir-hi un percentatge equivalent al pes de Catalunya en el PIB espanyol. Però ens podríem preguntar per què es va haver d'incloure aquest punt garantista a l'Estatut. Seria necessària una reivindicació com aquesta a França, per exemple? Ens podríem preguntar quina diferència hi ha entre la planificació d'infraestructures entre els dos estats. No serà pas el planejament radial o la voluntat centralitzadora. Ni la utilització de les inversions com a eina de redistribució territorial. Divergeixen en els criteris la racionalitat econòmica a l'hora de decidir les inversions i, sobretot, el fet que per a l'estat francès la nació, els ciutadans i el territori se superposen completament, però no per a l'espanyol. Per a l'estat espanyol hi ha una part del territori que és menys espanyol. Hi ha territoris i ciutadans sospitosos de sedició. Com si tractant-los com a la resta hi hagués el risc de dilapidar recursos que algun dia es trobarien a faltar. Per què l'Autovia del Mediterrani només arriba pel sud fins a Castelló i no reapareix fins a arribar a Tarragona? Per què coincideix exactament amb el tram sense via d'alta velocitat? Per què no es descarta la connexió ferroviària de mercaderies amb França pel centre dels Pirineus? Hi ha gent a Madrid que fa temps que, ni que sigui inconscientment, ja ens ha dit adéu.

Periodista